

stemmelse med det af Hærens tilfornordnede fremsatte Forslag. Svaret gik ud paa, at der antages at maatte indkaldes af værnepligtige: i Tilfældet a) 24,000 Mand, i Tilfældet b) 7,700 Mand, i Tilfældet c) 6,700 Mand og i Tilfældet d) 5,700 Mand, og at de egentlige Udgifter ville andrage i Tilfældet a): 275,632 Kr. om Sommeren (288,502 Kr. om Vinteren), i Tilfældet b): 103,137 Kr. om Sommeren (107,265 Kr. om Vinteren), i Tilfælde c): 93,007 Kr. om Sommeren (96.600 Kr. om Vinteren), i Tilfældet d): 66,410 Kr. om Sommeren (69,466 Kr. om Vinteren) — hvortil kommer Etableringsomkostningerne: a) 267,570 Kr., b) 182,416 Kr., c) 157,586 Kr., d) 122,356 Kr.

Endelig anføres her følgende Udtalelser af almindelig politisk Betydning af *Forsvarsministeren* og *J. C. Christensen*:

Forsvarsministeren (F. Sp. 6242): . . . „Efter Regeringens Opfattelse ligger der fuldkommen saa megen Vægt paa Forsvarsplanen i øvrigt som paa dette Hovedtræk, om hvilket der staar Strid indenfor Regeringsflertallet (o: de forberedte fremskudte Stillinger) . . . Jeg vilde anse det for overordentlig beklageligt, om det skulde komme dertil, at den Enighed, der raader mellem os om de almindelige Synspunkter for Forsvaret . . . ikke skulde bringe os til at nære en Samfølelse overfor dem, der ere principielt uenige med os i Betragtningen af den hele Forsvarssag. Jeg deler da det Ønske, der er udtalt af det ærede Medlem fra Ringkøbing (*J. C. Christensen*) i en offentlig Udtalelse, han nylig er fremkommen med, at det vilde være uheldigt, om de, der i det hele og store have en fælles Opfattelse af Forsvarets Opgaver paa en Række afgørende Hovedpunkter, skulde give sig til at føre en Kamp mod hinanden, der vilde bringe de negative Retninger paa Forsvarets Omraade en let Sejr“.

J. C. Christensen (F. Sp. 6314): . . . „Jeg har sat megen Pris paa Samarbejdet med den ærede Konsejlspræsident . . . Jeg har hele Tiden været glad ved dette Samarbejde og ønsket det fortsat. Og da dette Forslag om de fremskudte forberedte Stillinger kom frem, har jeg i det længste haabet paa, at det ikke skulde blive det væsentligste, men noget, man kunde komme bort fra, noget, der ikke skulde ødelægge Samarbejdet og ikke komme til at staa som en Hindring for denne Sags Ordning. Det havde jeg i det længste haabet paa . . . Jeg tror ikke, at Ministeren har taget Ting frem for at bringe Splid eller Adskillelse af nogen Art i Demokratiet, men den højttærede Minister kan ikke hindre, at det sker alligevel. Thi som disse Ting ere stillede frem, rejser den gamle Bevægelse, som vi kende fra for 15 Aar siden, i 1894,